

***El meridià de París* - Lluís Calvo**

Des dels anys vuitanta, Lluís Calvo (Saragossa, 1963) ha publicat una vintena de llibres de poesia i ha rebut premis rellevants en aquest gènere, sobre el qual ha escrit nombrosos articles i crítiques. Autor de quatre novel·les, Calvo acaba de publicar el seu tercer llibre d'assaig, *El meridià de París*. A diferència dels anteriors, no està compost de fragments numerats ni inclou notes a peu de pàgina, sinó que adopta un caràcter discursiu.

L'any 1667 l'Acadèmia de Ciències francesa va fixar una línia imaginària que passava per París. El 1884, la Conferència Internacional de Washington va substituir-la pel meridià de Greenwich, com un símbol del relleu de França pel Regne Unit en el poder i, doncs, en la creació d'imaginari. Lluís Calvo ha resseguit el meridià des de París fins a Ocata, al Maresme, quan s'enfonsa en el mar, i encara en la prolongació mallorquina a l'illa de Sa Dragonera.

El viatge comença en el poder (París, Corneille, Robespierre), i continua amb Sant Agustí i la “guerra justa”. El lector de seguida s'adona que el meridià no és més que una excusa per dotar el llibre d'una unitat que, potser perquè resulta voluntàriament atzarosa, es dilueix a cada pas en discontinuïtats i marrades. En el quart capítol, Calvo proposa una plausible teoria d'Europa basada en tres personatges: Faust, Mefistòfil i el comte Arnau. En el cinquè arribem a La Roca Village (el meridià de París la travessa) i llavors el llibre aprofundeix en el simulacre, els no-llocs i l'autopista segons la revista *Tiqqun*.

El traçat del meridià dota el llibre d'un equilibri precari entre l'ordre i la digressió. El viatge entre París i el Maresme és un bon pretext perquè Calvo escrigui a partir de pensadors francesos (Foucault, Deleuze, Baudrillard) i poetes catalans (Maragall, Carner, Sagarra), però sense perdre de vista el nostre temps, i sobretot el nostre espai: “La modernitat també podria ser, al capdavall, una reacció contra les línies rectes.”

A *El meridià de París*, la prosa de Lluís Calvo es desentén dels aforismes i es desenrotlla en onades que se succeeixen sense brusquedats, però també sense previsions. Ara bé, el llibre no és només una exhibició d'estil, sinó una anàlisi acurada d'Europa, una mostra d'aquell gènere francès, entre literari i ideològic, que als anys setanta es va anomenar “crítica” i que avui dia sembla tan desaparegut com el meridià de París.